

Den strenge beskyttelse af visse dyrearter, der er fastsat i habitatdirektivet, finder anvendelse på enheder, som forlader deres naturlige levested, og som befinder sig i befolkede områder

Det er således alene tilladt at indfange og transportere en ulv, som opholder sig i en landsby, hvis den kompetente nationale myndighed har indrømmet en fravigelse

I sin dom i sagen Alianța pentru combaterea abuzurilor (sag C-88/19), der blev afsagt den 11. juni 2020, udtalte Domstolen sig om det territoriale anvendelsesområde for den strenge beskyttelsesordning for visse dyrearter, som er fastsat i artikel 12, stk. 1, i direktiv 92/43 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ¹ (herefter »habitatdirektivet«). **Domstolen har i denne forbindelse bekræftet, at den strenge beskyttelsesordning, som er fastsat for de arter, som er opført i bilag IV, litra a), til dette direktiv, såsom ulven, ligeledes finder anvendelse på enheder, som forlader deres naturlige levested, og som befinder sig i befolkede områder.**

I 2016 indfangede og transporterede ansatte fra en dyrevelfærdsforening sammen med en dyrlæge uden tilladelse en ulv, som befandt sig i et befolket område i en rumænsk landsby, der er beliggende mellem to store områder, som er beskyttet i medfør af habitatdirektivet. Transporten af den indfangede ulv til et naturreservat forløb imidlertid ikke som forudset, idet det lykkedes ulven at flygte ind i en nærliggende skov. Der blev indgivet en politianmeldelse for lovovertrædelser i forbindelse med indfangningen og transporten af en ulv under ringe forhold. I forbindelse med straffesagen ønskede den forelæggende ret oplyst, om beskyttelsesbestemmelserne i habitatdirektivet finder anvendelse, når en vild ulv indfanges i udkanten af et byområde eller inden for en lokal forvaltnings område.

Domstolen bemærkede indledningsvis, at habitatdirektivets artikel 12, stk. 1, litra a), pålægger medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger til at indføre en streng beskyttelsesordning »i det naturlige udbredelsesområde« for beskyttede dyrearter, der forbyder alle former for forsætlig indfangning eller drab af enheder af disse arter »i naturen«.

Hvad angår det territoriale anvendelsesområde for dette forbud mod forsætlig indfangning eller drab bemærkede Domstolen, at for så vidt angår beskyttede dyrearter, der som ulven lever inden for store områder, svarer begrebet »naturligt udbredelsesområde« til et større område end det geografiske område, som frembyder de fysiske eller biologiske elementer, der er væsentlige for deres liv og reproduktion, hvilket område dermed svarer til det geografiske område, hvor den pågældende dyreart opholder sig eller udbreder sig som led i sin naturlige adfærd. Den i habitatdirektivets artikel 12, stk. 1, omhandlede beskyttelse er dermed hverken begrænset eller afgrænset, og derfor kan en vildtlevende enhed af en beskyttet dyreart, der befinder sig i nærheden af eller inden for befolkede områder, som passerer sådanne områder, eller som ernærer sig af menneskeskabte produkter, ikke anses for et dyr, der har forladt sit »naturlige udbredelsesområde«. Denne fortolkning understøttes af definitionen i artikel 1, stk. 1, litra f), i

¹ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21.5.1995 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT 1992, L 206, s. 7).

konventionen om beskyttelse af migrerende arter af vilde dyr ², hvorefter der med definitionen af begrebet en arts »udbredelsesområde« er taget hensyn til alle de områder, som denne art krydser.

Ordlyden af habitatdirektivets artikel 12, stk. 1, litra a), der forbyder forsætlig indfangning eller drab af enheder af beskyttede arter »i naturen«, tillader ifølge Domstolen ikke, at befolkede områder udelukkes fra anvendelsesområdet for denne beskyttelse. Udtrykket »i naturen« er alene anvendt for at præcisere, at forbuddene i denne bestemmelse ikke nødvendigvis finder anvendelse på enheder, som er genstand for en form for lovligt fangeskab.

Fortolkningen, hvorefter beskyttelsen i henhold til habitatdirektivets artikel 12, stk. 1, litra a), hverken er strengt begrænset eller afgrænset, er ligeledes egnet til at nå det mål, der forfølges med denne bestemmelse. Der er nemlig ikke alene tale om at beskytte de pågældende arter på bestemte snævert definerede steder, men også de enheder af disse arter, som lever i naturen eller er vildtlevende, og som dermed har en funktion i det naturlige økosystem. Domstolen har i denne sammenhæng endvidere bemærket, at der i flere regioner i Unionen, såsom den i sagen omhandlede region, findes ulve, som lever i områder, hvor mennesker færdes, og i umiddelbar nærhed af beboede områder, hvilket har bevirket, at ulven delvist har tilpasset sig disse nye forhold. Endvidere har infrastrukturudviklingen, den ulovlige skovhugst, landbrugsaktiviteter og visse industrielle aktiviteter alt sammen været medvirkende til, at der er udøvet et pres på ulvebestanden og dens levesteder.

Domstolen fastslog derfor, at formålet om en streng beskyttelse af enheder af beskyttede dyrearter finder anvendelse på ethvert »naturligt udbredelsesområde« for disse arter, uanset om de befinder sig på deres sædvanlige levested, i bevaringsområder eller i nærheden af beboede områder.

Hvad angår håndteringen af sådanne situationer, som kan opstå, hvis en enhed af en beskyttet dyreart kommer i kontakt med mennesker eller menneskers ejendom, navnlig de konflikter, som kan opstå som følge af menneskers benyttelse af naturområder, bemærkede Domstolen, at det påhviler medlemsstaterne at indføre en fuldstændig lovramme, som i henhold til habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, litra b) og c), kan omfatte foranstaltninger til forebyggelse af alvorlig skade navnlig på afgrøder eller besætning eller foranstaltninger af hensyn til den offentlige sundhed og sikkerhed eller af andre bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser, herunder af social og økonomisk art.

Domstolen fastslog således, at en enhed af en beskyttet dyreart alene kan indfanges og transporteres, hvis den kompetente nationale myndighed har indrømmet en fravigelse i henhold til habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, litra b) og c), bl.a. med henvisning til den offentlige sikkerhed.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

² Konventionen om beskyttelse af migrerende arter af vilde dyr, der blev undertegnet i Bonn den 23.6.1979 og indgået på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 82/461/EØF af 24.6.1982 (EFT 1982, L 210, s. 10).